

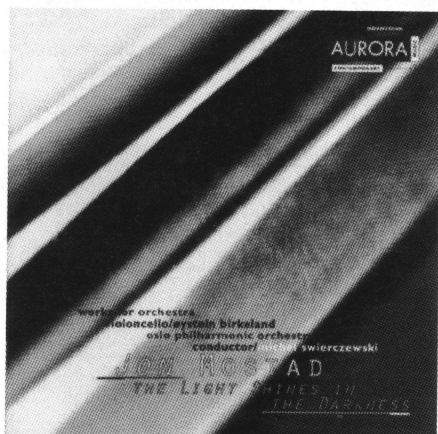
Jon Mostad: *The light shines in the darkness*, orkesterværker. Øystein Birkeland, cello. Oslo Filharmoniske orkester, dir. Michel Swierczewski. Aurora acd 4978. Spilletid: 65'.

Jon Mostad (f. 1942) var et ukendt navn for mig før denne cd, men pladen gør et stort indtryk. Den rummer tre orkesterværker fra 1982-90, alle yderst velklingende. Kodeord i en beskrivelse af hans musik kan være Olivier Messiaen, Aleksandr Skrjabin, Per Nørgård. Helhedsfornemmelsen og skønhedsdyrkelsen virker som en direkte parallel til Mostads kristne livssyn, der omtales i teksthæftet.

Jon Mostad er meget befindende sig godt forholdet til orkesteret. Det klinger sanseligt og fantasiæggende, og virker både ærligt og rørende. Hører man også en antydning af folketone?

Hus er fire stykker i en symfonisk sammenhæng, og pladens største værk. Jeg vil kalde det et næsten-mesterværk; det lever et selvstændigt liv, der lader musikken vokse sig lidt væk fra alfarvej. Mostads *Cellokoncert* fra 1990 er også ukonventionel, men som *Hus* umiddelbar i sin henvendelse til lytteren. Jeg måtte straks genhøre andensatsens helt romantiske skønhed. *Og lyset skinner i mørket* er endnu kortere, og et pletskud i både idé og handling. Som et apoteosisk værk af Skrjabin vendt på hovedet, så mødet med det højeste foregår i en stadigt enklere dynamik og orkestre-ring. Et opadgående fald, et raffineret religiøst udtryk.

Interesserede i ny-tonal musik må absolut høre denne cd. Og hvilket dansk orkester kommer først med en opførelse af et af disse værker?

(Jens Cornelius, Dansk musik tidsskrift)